

NEOFICIÁLNÍ MINECRAFT DOBRODRUŽSTVÍ

DRAČÍ HROZBA

GAMEKNIGHT999 SÁGA
KNIHA TŘETÍ

MARK CHEVERTON

NEOFICIÁLNÍ MINECRAFT DOBRODRUŽSTVÍ

DRAČÍ HROZBA

MARK CHEVERTON

Gameknight999 sága

Neoficiální Minecraft dobrodružství

Overworld útočí

Bitva o Nether

Dračí hrozba

NEOFICIÁLNÍ MINECRAFT DOBRODRUŽSTVÍ

DRAČÍ HROZBA

MARK CHEVERTON

**GAMEKNIGHT999 SÁGA
KNIHA TŘETÍ**

Copyright

DRAČÍ HROZBA

Gameknight 999 sága, kniha třetí. Neoficiální Minecraft dobrodružství

© Gameknight Publishing, s. r. o., 2014

Dračí hrozba je původní dílo fan fiction na Minecraft, které není propojeno s Minecraft nebo MojangAB. Jedná se o neoficiální dílo, které nebylo sankcionováno ani schváleno tvůrci Minecraftu.

Dračí hrozba je beletristické dílo. Jména, postavy a události jsou výsledkem autorovy představivosti, nebo jich je užíváno fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi nebo postavami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Minecraft® je oficiální obchodní značkou MojangAB

Minecraft®/TM & © 2009–2013 Mojang / Notch

Veškeré vlastnosti Gameknighta999 v tomto příběhu jsou zcela smyšlené a nepředstavují skutečného Gameknighta999, jenž je pravým opakem své postavy v této knize, úžasný a láskyplný člověk.

Technický konzultant – Gameknight999

Copyright © Mark Cheverton, 2014

Translation © Ondřej Kronich, 2016

Cover Illustration © JiaSen, 2016

Cover Art © Lukáš Tuma, 2016

Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2016

ISBN (e-pub) 978-80-7557-253-0

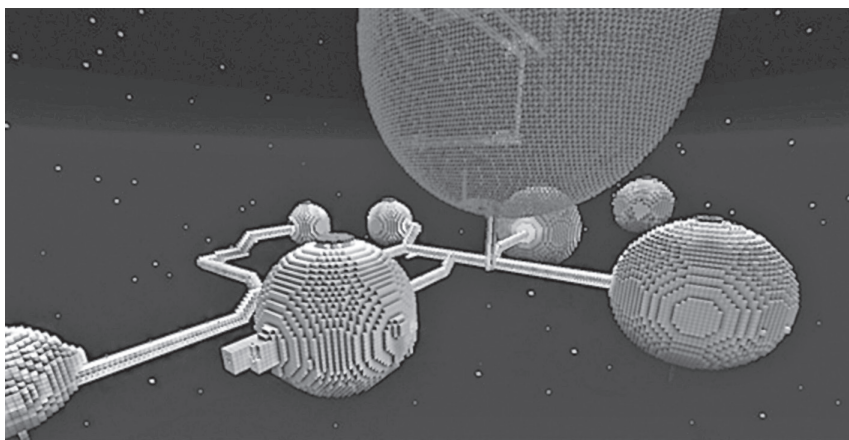
ISBN (mobi) 978-80-7557-254-7

ISBN (pdf) 978-80-7557-255-4

Pro ty, kteří trpí v tichosti

Co je Minecraft?

Minecraft je neskutečně kreativní hra, která se dá hrát buď on-line s lidmi z celého světa, nebo ji můžete hrát jen tak s přáteli či zcela sami. Je to sandboxová hra, která dává uživateli možnost vybudovat úžasné stavby z texturovaných kostiček nejrůznějších materiálů – kamene, hlíny, písku a pískovce... Běžné fyzikální zákony zde neplatí, protože je možné postavit stavby v tzv. kreativním módu, který popírá gravitaci a nevyžaduje, aby měly stavby jakoukoliv viditelnou oporu. Níže můžete vidět Gameknightovu vesmírnou stanici, kterou vybudoval na svém serveru.

Kreativita, kterou tento program nabízí, je neuvěřitelná; lidé stavějí celá města, civilizace visící z útesu... a dokonce i města v oblacích. Nicméně skutečná hra se hraje v módu Kdo s koho.

V tomto nastavení jsou uživatelé vrženi do světa kostiček doslova bez čehokoliv kromě základního vybavení. S vědomím, že se rychle blíží noc, musí uživatelé sehnat zásoby: dřevo, kamení, železo atd., aby mohli zhotovit nástroje a zbraně a byli schopni se bránit, když se objeví příšery; noční doba je totiž skutečně dobou příšer.

Pro získání zásob musí hráč vytvořit doly, kopat hluboko do těla Minecraftu v naději, že narazí na uhlí a železo, dvě nezbytně nutné suroviny k tomu, aby bylo možné vyrobit železné zbraně, jež jsou nutné k přežití. Během kopání narazí uživatelé na jeskyně, lávou zaplavené komnaty a třeba i na vzácné opuštěné doly či kobky, kde na své objevení čekají poklady; ale tyto chodby a místnosti hlídají stvůry (zombíci, kostlivci a pavouci), které čekají, až lapí neopatrné.

Přestože se země hemží monstry, hráč není sám. Existují rozsáhlé servery, kde hrají stovky uživatelů, kteří sdílejí společný prostor a zdroje spolu s ostatními tvory v Minecraftu. Po povrchu minecraftího světa jsou rozesety vesnice spolu s NPCččky (nehráčskými postavami), která tyto osady zabydlují. Vesničané se hemží ve vesničkách a dělají všechno, co vesničané obvykle dělávají, a ve svých obydlích schovávají truhlice s poklady; někdy velké, jindy bezvýznamné. Když se dají uživatelé s těmito NPCččky do hovoru, mohou směňovat položky za vzácné drahokamy nebo přísady do lektvarů – a stejně tak mohou získat luk či meč.

Tato hra představuje neuvěřitelnou platformu pro tvořivé jedince, kteří milují stavění a tvoření, ale nejsou omezeni čistě na stavění budov. S prvkem nazývaným rudit mohou uživatelé vytvářet ve hře elektrické obvody a tyto ruditové obvody používat

k pohánění pístů a dalších zařízení, díky čemuž se dají budovat i složité stroje. Lidé dokonce už vytvořili hudební přehrávače, plně použitelné osmibitové počítače a složité minihry uvnitř Minecraftu; to vše poháněné ruditem. Se zavedením příkazových bloků ve verzi 1.4.2. se otevřely možnosti pro příkazové řádky, které by řídily mechaniku hry. To obohatilo minecraftové programy po celém světě o nový aspekt a umožnilo to vytvářet ve hře ještě složitější mechanismy. Krása toho všeho spočívá v tom, že to není pouhá hra, ale operační systém, jenž umožňuje uživatelům vytvořit vlastní hry a vyjádřit se způsobem, který před Minecraftem nebyl možný. Dalo to všem dětem různého věku a pohlaví možnost vytvářet unikátní hry, vlastní mapy a PvP (hráč proti hráči) arény. Minecraft je hra plná vzrušující tvořivosti, napínavých bitev a hrozivých tvorů. Je to čisté plátno plné neomezených možností.

Co dokážete vytvořit vy?

Vzkaz od autora

Mnoho z vás zná příběh o tom, jak jsem se dostal k sepsání těchto knih. Jestli ne, podívejte se na začátek knihy *Overworld útočí* nebo *Bitvy o Nether*. Dojaly mě všechny ty pozorné e-maily, které jste mi poslali na mou webovou stránku www.markcheverton.com. Děkuju všem svým čtenářům za ta povzbudivá slova. Z vašich dopisů jsem se dozvěděl, že škodičství a kyberšikana je něco, co zažilo až příliš mnoho z vás – a to mě rozesmutnilo. Doufám, že moje knihy trochu pomohou vypořádat se s šikanou, se strachem a úzkostí, která s tím jde ruku v ruce.

Za svého života jsem se sám seznámil se šikanou osobně a na konci knihy o tom budu mluvit. Doufám, že *Dračí hrozba* a mé vlastní chyby pomohou těm z vás, kteří zakoušejí to samé, co jsem osobně zažil jako kluk. Buďte silní a nebojte se promluvit.

Děkuju vám všem, kteří jste mi poslali e-maily. Vážím si všech vřelých komentářů – jak od dětí, tak od rodičů. Pokouším se odpovědět na všechny e-maily, které dostanu, ale omlouvám se, pokud jsem na někoho zapomněl; bylo jich fakt hodně. Na svou webovou stránku chci přidat další věci, abych umožnil fanouškům série *Gameknight999* vyjádřit se, podělit se o myšlenky a ukázat jejich screenshoty z Minecraftu. Rád bych vás vyzval, abyste vybudovali nějakou scénu z jedné z mých knih a poslali ji na zmíněnou webovou stránku. Já tyto obrázky nahraju, aby se na ně mohl každý podívat.

Vyhledejte si nás, *Gameknighta999* a *Monkeypantse271*. Neušlévejte ve čtení, buďte hodní a dávejte pozor na creepery.

Mark Cheverton

Konečná bitva

Gameknight999 proplouval stříbřitou mlhou a v každém nervu mu pulsovala hrůza. Něco se mělo stát... něco špatného! A on nějak věděl, že se nemůže vyhnout smrtícím následkům.

Postupně se oblak začal pročišťovat a on zjistil, že se nachází na rozsáhlé náhorní plošině na vrchu velké skalnaté hory. Když se stříbřitá mlha usadila u země, zpoza mlžného závoje se začaly vynořovat jakési postavy... NPCčka, všechna obrněná a se zbraní v ruce; byli to přeživší obránci Minecraftu.

Gameknight pocítil vedle sebe něčí přítomnost, proto se obrátil a spatřil, že vedle něj stojí Řemeslník a Zedník. Tiše spolu rozmlouvali, obličej zamyšlený a odhodlaný. Zadívali se přes náhorní plošinu na širokou pláň, která se rozkládala u paty hory. Zdálo se, že se zářivou mlhou, která zakrývá zem, něco pohybuje... něco rozzuřeného... něco, co přináší bolest.

Znamená to, že je to sen? pomyslel si. Ta zářivá mlha se, jak se zdá, vyskytuje ve všech podivných snech, které poslední dobou mívám.

Nedokázal to vysvětlit, ale něco uvnitř mu říkalo, že se dívá do budoucnosti... že vidí svou vlastní budoucnost. A z nějakého důvodu se kvůli tomu pocitu chvěl strachem, jak si uvědomoval realitu toho, co se mělo stát.

Měl být svědkem své vlastní smrti a konce Minecraftu.

Otrásl se a obrátil se zpět ke svým přátelům. Vedle Zedníka spatřil Lovkyni, která stála pevně a silně, očarovaný luk v ruce, a nyní

věděl jistojistě, že toto je sen. Vypadala ztrhaně a vyčerpaně, téměř průsvitně, ale v jejích očích viděl vražedný hněv.

Jak tohle může být budoucnost, když Lovkyni už na minulém serveru Malakoda s Erebem zajali jako rukojmí? *pomyslel si Gameknight. Jak je tohle možné?*

Gameknight se rozhlédl po plošině a zjistil, že byla pokrytá něčím, co vypadalo jako majáky, průsvitné skleněné kostky, z jejichž útrob sálalo světlo uvězněné uvnitř. Viděl tu celé pole majáků; stovky, možná tisíce. Ale zvláštní bylo, že byly všechny temné – až na dva. Jeden zářil jasně a přímo do nebe vysílal zářivý kužel bílého světla. Byl větší než ostatní, ve skutečnosti byl obrovský, vyšší než jakékoliv NPCčko, a jeho základna byla obklopená diamantovými kvádry, které vysílaly paprsky ledově modrého světla do nebe. Světlo bylo tak jasné, že vytvářelo dojem spalujícího horka, jako by se kdokoliv, kdo se dotkne zářícího paprsku, měl okamžitě vypařit. Všechny ostatní majáky byly normální velikosti, i když vypadaly v porovnání s oním jedním maličké. Pouze jeden z menších majáků zářil světlem a jeho oslnivý paprsek vypadal stejně horký a smrtící jako jeho větší příbuzný.

Co se to tu děje? *pomyslel si Gameknight. Co tu dělám? K čemu je ten maják? Je tohle Konečná bitva o Minecraft?*

Gameknight viděl, že každý na vrchu hory má ve tváři vepsány strach a nejistotu. Před nimi se nacházelo strmé schodiště, které vedlo od plání dole až na plochý vrchol hory, kde stáli. Byla to jediná cesta na plošinu majáků; strany náhorní plošiny byly příkré a nezdolatelné.

Gameknight sledoval, jak se Zedník zadíval dolů po svažitém kopci a prozkoumával krajinu. Pak se obrátil a zaměřil na něj své zelené oči.

„Už přichází,“ řekl chmurným hlasem. „Musí tam být tak pět set stvůr, možná tisíc, všechny hned za Erebem.“ Zvedl hranatou paži a pohladil si svůj jemný, pěstěný vous; oči mu těkaly po tvářích válečníků. „Bojím se, že neexistuje způsob, jak tu hordu zastavit. Minecraft je odsouzen ke zkáze.“

Ke zkáze? pomyslel si Gameknight. Jestli je tohle budoucnost, znamená to, že bitvu o Minecraft prohrájeme?!

Chtělo se mu křičet, říct jim, aby to nevzdávali, ale hlas mu vypověděl službu. Cítil se uvězněn ve vlastním těle, neschopen udělat cokoli jiného, než být pouhým bezmocným pozorovatelem.

„Neupadej v zoufalství, Uživateli-jenž-není-uživatelem,“ řekl Řemeslník, jehož moudrý hlas se rozléhal po horském vrchu. „Udělal jsi všechno, co se dalo. Není hanba prohrát, když člověk udělal maximum.“

„O čem to mluvíš?“ odsekla Lovkyně a její hlas zněl Gameknightovi snově a neskutečně. Vypadala průhledně, jako by nebyla zcela přítomná a její osud byl stále nejistý. „Když prohrájeme, tak prohrájeme. Na tom není nic, na co bychom mohli být hrdí.“

Gameknight se otočil a podíval se na Řemeslníka. Mladý chlapec se starýma očima k němu vzhlížel, na tváři výraz smutku.

„Mrzí mě, že jsme nemohli udělat víc,“ řekl Řemeslník tichým hlasem. Jeho slova byla adresována pouze Gameknightovi. „Viděl jsi ty monstra tam dole. Sám víš, že tentokrát Ereba ani stvůry noci nemůžeme porazit. Zbylo nám sotva sto vojáků. Ti nedokážou zastavit blížící se příval zkázy.“

Řemeslník se obrátil, aby se podíval na veliký maják, Zdroj, a povzdechl si. „Řekl bych, že nám nezbývá nic jiného, než bojovat a zemřít,“ řekl Řemeslník a vytáhl vlastní meč.

Gameknight se rozhlédl po scénérii se zdrcujícím smutkem. Je tohle budoucnost, znamená to, že přivedu všechny až k tomuto bodu, k nezdaru? Skutečně nezbyvá nic, co by se dalo udělat? Proč z mého těla, z celé mé bytosti vyvěrá pocit takové... takové... porážky? Nedokázal snést pohled na zkázu svých přátel... a Minecraftu. Chtěl se odvrátit, ale nedokázal to; neměl nad svým tělem kontrolu.

Musím něco udělat... musím jim pomoci! pomyslel si.

Gameknight nyní slyšel sténání stvůr, které dorazily k úpatí schodiště, jež vedlo na vrcholek hory. Klapání pavouků, sípání blazů a bědné steny dasů se rozléhaly podivnou krajinou a obránce na náhorní plošině to beze zbytku přimělo se přikrčit.

„Ještě je tu jedna věc, kterou musím udělat,“ řekl Gameknight všem NPCčkům.

NE! To nemluvím já! vykřikl z nitra své mysli, ale jeho tělo nijak nereagovalo.

Jako by bylo obdařeno vlastní vůlí, odložilo jeho tělo meč, pak došlo k majáku, kužel oslnivého světla plál jen centimetry od jeho obličeje. Z paprsku cítil neuvěřitelné horko, jako by celý žár Netheru byl stlačen do tohoto zářícího paprsku.

„Gameknighte, co to děláš?“ vykřikl Řemeslník.

Co to dělám?! pomyslel si vyděšeně i Gameknight. Skočím snad do toho paprsku? Proč se nesnažím všechny zachránit?

„To je zbabělý způsob,“ vykřikla Lovkyně. „Nevzdávej se, bojuj po našem boku... po mém.“ Do hlasu jí nyní prosákl zvláštní smutek, její oči ho prosily, aby se vzdal této své cesty.

„Ne, tohle je něco, co musím udělat,“ řeklo Gameknightovo tělo zvukným hlasem.

Když se podíval na své přátele, viděl Gameknight na jejich tvářích nevěřící výrazy, zatímco ho pozorovali, jak se přibližuje k zářivému

kuželu planoucí smrti. Pak Zedník poodstoupil od ostatních NPCček a stanul vedle Gameknighta, na tváři zvláštní vědoucí úsměv.

„Ještě i ty?! Ne!“ vykřikla Lovkyně, v hlase nevíru.

„Brzo všechno pochopíš,“ odvětil Zedník.

Pak Zedník přešel k opačné straně majáku, pozvedl vysoko svůj meč a oběma rukama sevřel jílec. Vší svou silou obrátil meč dolů a zabodl jej do země. Ozval se zvuk, jako kdyby zahřměl hrom; to meč pronikl skalním podložím a způsobil, že se celá krajina začala třást. Jílec pevně uchopil jednou rukou a druhou kvádrovitou ruku natáhl k Uživateli-jenž-není-uživatелеm. Svýma zelenýma očima se vpíjel do Gameknightových.

„Za Minecraft,“ řeklo velké NPCčko překvapivě jemným a uklidňujícím hlasem.

„Za Minecraft,“ zaslechl Gameknight své tělo zopakovat, načež vstoupilo do planoucího, horkého kuželu světla.

Je tohle konec?! pomyslel si Gameknight. Takhle to všechno skončit nemůže! Jestli je tohle budoucnost, pak je tu nějaká naděje... může být budoucnost změněna? Co třeba...

A náhle se všechno zářivě projasnilo, jak mu tělem vybuchla bolest, a pak všechno začalo pohasínat. Ale těsně předtím, než všechno zcela zčernalo, přišlo mu, že cosi slyší... hlasy... stovky hlasů... a jeden konkrétní, který neslyšel snad celou věčnost. Byl to známý hlas přítele, který mu strašně chyběl, a když mu nyní ten hlas začal znít v mysli, Gameknight999 se téměř začal usmívat. Pak si pro něj přišla temnota.

Po stopách

Gameknight se prudce probudil; mysl mu zmateně vířila a mozek se snažil pochopit, co právě viděl.

Byl to jen sen, pomyslel si, nebo to bylo něco jiného? Vypadalo to skutečné, ale zároveň odlišné... jako bych se nějakým způsobem díval do budoucnosti.

Stále si pamatoval výraz rezignace na tvářích všech NPCček, když shlížela na obrovskou hordu příšer, která se blížila. Nee-xistovala možnost, aby jejich malá skupina obránců dokázala ochránit Zdroj před útočící armádou. Určitě měli prohrát a nebylo nic, co by s tím Gameknight999, Uživatel-jenž-není-uživatелеm, mohl dělat.

Zavrtěl hlavou ve snaze zapudit ty obrazy ze své mysli. Ale ty mu opakovaně dorážely na mozek jako malá kladívka a každý od-sekával kousek z jeho odvahy. Povzdechl si, posadil se a rozhlédl se po táboru, zda neuvidí nějaké známky toho, že je horda příšer *tady*. Naštěstí uviděl pouze NPCčka; pekaře, tesaře, farmáře, krejčí, kopáče, stavaře... každou součástku minecraftí společnosti, nyní navlečenou do zbroje a se zbraní ležící poblíž. Všichni tu byli kvůli němu, protože v nich vzbudil pocit viny a přiměl je vydat se ke Zdroji. Na minulém serveru se jim nepodařilo zastavit Ereba s Malakodou a sem, do tohoto serveru, ke Zdroji... přispěchali ve stopách rozsáhlé hordy stvůr. Ale také byli v silné početní nevýhodě a nevěděli, co mají dělat. Takže místo toho, aby vymýšleli plán a dělali něco užitečného, šli jen po zčernalé

a sežehlé stezce, kterou po sobě zanechala horda příšer, a doufali, že přijdou na to, co hrozné stvůry chystají.

Gameknight se postavil a protáhl se, zvedl ruce vysoko do nebe, pak ohnul záda, ztuhlé a křečovitě svaly se pomalu uvolňovaly po prospané noci na tvrdé hrbolaté zemi. Podíval se na temnou oblohu, kde uviděl hranatou tvář měsíce, jež se začala dotýkat špiček stromů; brzy nadejde úsvit. Z měsíčního tělesa vycházel svit v bledě narudlém odstínu, což bylo něco, čeho si všichni povšimli hned, jakmile se ocitli v této nebezpečné zemi; něco, co mělo co do činění se všemi těmi příchozími stvůrami, něco, co poskvřnilo samotné tkanivo Minecraftu svou násilnou a nenávislnou přítomností.

Zajímalo by mě, jestli se slunce a měsíc někdy vůbec vrátí ke své původní barvě, pomyslel si Gameknight.

Když prozkoumával tábor, uviděl vojáky roztažené kdekoliv, kde byla rovná zem. Jejich armáda tábořila v klidném údolíčku na okraji borovicového háje. Tuhle byly hromádky v brnění oděných těl, tam zas NPCčka přikrytá dekou; rozprostírali se po celém miskovitém údolí. Viděl pochodně rozmístěné kolem tábořiště; částečně, aby zabránily monstrům narodit se poblíž, ale také, aby NPCčka mohla být v klidu. Jak se zdálo, temnota obyvatele Overworldu znervózňovala, neboť se už dávno naučili – když ještě byli nevinnými dětmi – že noční doba je doba příšer.

Gameknight opatrně překračoval spící těla, až došel k okraji tábořiště a natrefil na Zedníka, skutečného vůdce armády, který prováděl obchůzku.

„Uživateli-jenž-není-uživatелеm,“ řeklo velké NPCčko, když se zastavilo a pozvedlo pěst k hrudi na pozdrav, „měl bys odpocívat.“

„Nemůžu spát,“ odvětil, „takže jsem si říkal, že půjdu obhlédnout tábořiště.“

„Jsi moudrý vůdce,“ řekl Zedník, „vždycky na pozoru.“

Vůdce... jo, to tak, pomyslel si pro sebe Gameknight.

Armáda vzhlížela ke Gameknichtovi999, Uživateli-jenž-není-uživatелеm, ale on nebyl jejich generálem. Tím byl Zedník. Měl v sobě vůdcovské instinkty, díky kterým každý, kdo ho poslouchal, *chtěl* udělat to, co Zedník říkal. Jeho starostem o své vojáky se mohly rovnat jen starosti, které měl o bezpečí Minecraftu jako takového. Zedník byl skutečným velitelem armády NPCček a Gameknight to věděl. Ať se mu to líbilo, nebo ne, Uživatel-jenž-není-uživatелеm se cítil být pouhým symbolem, figurkou, která měla nějakým způsobem spasit svět a všechno dát znovu do pořádku. Problém byl... že nevěděl, co dělat nebo co říct.

„Nezjistili jsme žádnou činnost,“ řekl Zedník, přičemž se otočil a rozhlédl se po okolí. „Žádné stvůry nebyly spatřeny.“

„Není to trochu divné?“ zeptal se Gameknight.

„Možná Malakoda s Erebelem shromažďují ty, které objevili, a přibírají je k sobě, aby tak ještě zvětšili svou armádu.“

Gameknight zamručel a přikývl. „To dává smysl.“

Samozřejmě, že to dává smysl, pomyslel si hořce. *Všechno, co Zedník říká, dává smysl.*

„Co děláš v tuhle hodinu vzhůru, Zedníku?“

„Správný vůdce stojí se svými muži a dělá to samé, co od svých mužů očekává,“ odpovědělo velké NPCčko a jeho zelené oči jiskřily v měsíčním světle. „Kdybych dělal méně, byl bych jen obyčejným arogantním, zkaženým generálem, za kterého by jeho vojáci nebojovali. Musí vědět, že udělám všechno, co se žádá po nich.“

„Ale co tady vyhlížíš?“ zeptal se Gameknight, když zaujal místo vedle velkého NPCččka. „Malakoda a jeho stvůry jsou daleko. Ti nezaútočí.“

„Zaútoč na svého nepřítele, když je nepřipraven, a objev se, když to nečeká,“ odpověděl Zedník, jako by recitoval něco, co se naučil nazpaměť.

Z nějakého důvodu to Gameknightovi znělo povědomě... zvláštní.

„Takhle bych to udělal já,“ řeklo velké NPCččko, „takže se na to snažím být připraven.“ Odmlčel se, aby zrakem přejel přes špičky stromů, načež pokračoval: „Pojď, projdeme se spolu.“

Gameknight kráčel vedle něho a snažil se vypadat stejně urostlý jako velké NPCččko, což bylo těžké, i když byl člověkem stejné výšky jako on. Ale bez ohledu na to, jak vysoký byl, Gameknight se vždycky cítil vedle Zedníka jako trpaslík.

Zatímco kráčeli, bledý karmínový měsíc se pomalu začal dotýkat korun stromů a východní horizont začal zářit temně rudou barvou; brzy měl nastat úsvit. Tábor se začal probouzet. V matném světle úsvitu stály rozespálé postavy, nasazovaly si brnění a sbíraly zbraně. Když vojáci uviděli Gameknighta, okamžitě propukli v jásot a stanuli v pozoru, pěst na hrudi.

„Uživatel-jenž-není-uživitelem udělá se stvůrama krátký proces,“ zvolal někdo.

„Gameknight999, nejstatečnější válečník Minecraftu, co kdy žil,“ řekl jiný.

Vojáci vyjadřovali další slova chvály, zatímco se dvojice procházela kolem tábora. Tohle se dělo od doby, co přišli do tohoto serveru... ke Zdroji. Z nějakého důvodu válečníci v jejich armádě došli k závěru, že Gameknight999 je jakýsi velký hrdina, statečný

a odvážný, a strach je mu cizí. Všichni si mysleli, že je zachrání, porazí stvůry Minecraftu a všechno zlepší a napraví.

To je teda vtip, pomyslel si. Neuvědomuj si, že bych teď hned zdrhnul pryč, kdyby bylo kam utéct.

Gameknight věděl, že není statečný, jak si o něm každý myslel. Nesnášel pocit strachu, ale Minecraft pomalu oslaboval jeho odvalu a nahloďával jeho odhodlání. Krčil se, kdykoliv natrefili na osamělou stvůru nebo třeba výzvědnou skupinu, a z pomýšlení na boj s těmito tvory mu tuhla krev v žilách. Na minulém serveru se naučil hodně ohledně postavení se svému strachu čelem, ale bylo to stále těžké... pořád to bylo něco, s čím musel bojovat.

Zedník byl z jiného těsta. On byl *prvním*, kdo se hnal do bitvy. Když někdo zavolal o pomoc, Zedník byl první na místě. Když si někdo všiml stvůr, byl první, kdo jim pak čelil. V každém případě se Zedník nevyhýbal střetům. Ve skutečnosti šel naproti každé hrozbě, aby ochránil válečníky v armádě, jako by to byly jeho vlastní děti... zajímavé.

Náhle se rozezněl poplach. Někdo bušil plochou stranou meče o svou železnou plátovou zbroj a nahlas vykřikoval.

„Jezdec na pavoukovi... jezdec na pavoukovi!“ křičel.

Zedník se rozběhl za hlasem a Gameknight za ním zaostával o čtyři kroky. Přiběhli k hlídkujícímu na okraji tábora; jeho plátová zbroj, kterou držel v ruce, stále zvučela pod výstražnými údery.

„Co se děje?“ zeptal se Zedník.

„Viděl jsem tam jezdce na pavoukovi,“ řekl hlídkující a ukázal ke zvlněným, travou porostlým kopcům.

Jezdci na pavoucích byli kostlivci, kteří jezdili na hřbetech obrovských pavouků. Byli rychlí, dokázali za den urazit značnou vzdálenost, když měl kostlivec na sobě helmu proti slunci,

a dokázali šplhat; představovali obávané protivníky. Malakoda pravděpodobně tyto stvůry vyslal, aby je našly a poté ohlásily jejich pozici. Gameknight věděl, že nemohou dopustit, aby ten jezdec na pavoukovi prozradil svým pánům jejich pozici... to by byla pohroma. Ale nejistota mu nabourávala sebevědomí.

Co bych měl dělat? pomyslel si Gameknight. *Měl bych vyjet a postavit se mu... už jsem s nimi přeci bojoval, v době, kdy Minecraft byla pouhá hra. Ale teď... pořád si nejsem jistý, co se stane, když umřu. Už tu nejsou žádné další servery, do kterých bych se mohl přesunout; tohle je špička pyramidy všech serverových úrovní... Zdroj. Znovu se respawnuju nebo tentokrát umřu doopravdy?*

Mysl mu zaplavila nejistota a strach a zadusila jeho schopnost uvažovat. Podíval se k zemi... celý vystrašený.

Nechci bojovat s jezdcem na pavoukovi... ne teď. Co budu dělat... co jen budu dělat?

Zedník se obrátil a podíval se na Gameknights v očekávání nějakého příkazu nebo náznaku vůdcovství, ale naučil se nečekat příliš dlouho. Gameknight zvedl pohled k Zedníkovým zeleným očím, v těch jeho se zračila nejistota a strach. Ale dřív, než mohl Gameknight promluvit, Zedník naštěstí vydal rozkazy.

„Vy čtyři, sedněte na koně a zastavte toho pavoučího jezdce,“ rozkázal skupině válečníků. Jeho hlas burácel sebejistotou. „Postarejte se, aby nenahlásil naši pozici.“

„Ano, pane,“ odvětila NPCčka.

„Lukostřelci,“ zamumlal Gameknight.

„Co?“ zeptal se Zedník.

„Lukostřelci... budete potřebovat lukostřelce, abyste se nemuseli přiblížit moc blízko,“ řekl Uživatel-jenž-není-uživatелеm, jehož hlas zněl nejistě.

Většina kostlivců byla vybavena lukem a šípy.

„Ano, no ovšem,“ zaburácel Zedník. „Vezměte s sebou také nějaké lukostřelce. Ať je obestoupí a vy vyražte jen v případě, když je pomocí šípů nedostanete. Nemá smysl na sebe brát zbytečná rizika. Teď běžte!“

Vojáci se rozběhli táborem, kde sebrali zbraně a brnění. Během pár vteřin se celá posádka vojáků, složená z mužů i žen, tryskem rozběhla z tábora ve směru zahlédnutého monstra.

„Dostanou ho,“ řekl Zedník sebejistě.

Obrátil se, položil ruku kolem dalšího vojáka a zašeptal mu něco do jeho kostičkového ucha. Voják se poté rozběhl pryč a shromáždil dvacet dalších válečníků; někteří odložili meče a ze svého inventáře vytáhli lopatu. Gameknight sledoval, jak se rozbíhají pryč z tábora k nedalekému vysokému kopci. Nahoře na kopci začali pokládat hliněné kvádry, jeden na druhý, a vytvářeli tvary, které připomínaly lidi a koně. Jeden z nich položil kvádr netheritu, který si z minulého serveru přinesli z Netheru po bitvě s Malakodou. Když se jej dotkli křesadlem, okamžitě se vznítit, díky čemuž byly umělé postavy na kopci snadněji vidět, obzvláště v noci.

„Co to tam dělají?“ zeptal se Gameknight.

„Připravují malé odvedení pozornosti,“ odpověděl Zedník.

Přesunul se vedle Gameknighta a jal se obdivovat vojákovu dílo. Viděl jakési koním podobné objekty mezi stromy, nápodoby vojáků okolo táborového ohně i natažené na zemi.

„Celé válečné umění je založeno na lsti,“ řekl Zedník, jako kdyby z paměti recitoval nějakou poučku.

Gameknight se chystal něco říct, když si náhle uvědomil, že Zedníkovu tvrzení mu znělo povědomě... velice povědomě.

Tohle už jsem někdy slyšel, pomyslel si Gameknight. Tohle já znám! Ale jak by to bylo možné? Jsme v Minecraftu, ne ve fyzickém světě.

Gameknight pátral v paměti, pokoušeje se určit, kde tu větu slyšel; kousky skládačky mu chrastily v hlavě, nejasné a zakryté závojem zmatku.

„Musí to vypadat, že jsme někde, kde nejsme, abychom zmátli nepřítel,“ dodal Zedník.

„To je dobrý nápad,“ řekl mladý hlas vedle Gameknigha.

Otočil se a zjistil, že vedle něj stojí Řemeslník, jehož dětský obličej prozařoval jasný úsměv naděje. Gameknight se s Řemeslníkem setkal na prvním serveru, kam byl poprvé vtažen do Minecraftu vinou otcova vynálezu, takzvaného digitalizéru. Na onom serveru byl Řemeslník starým mužem, šedovlasým a sehnutým pod tíhou roků. Poté, co zachránil server před Erebem, králem endermanů a jeho armádou příšer, se Řemeslník respawnoval v novém serveru jako mladý chlapec. Bylo vždycky šokující a trochu znervózňující vidět ty staré moudré oči v mladistvé tváři, roky zkušeností jasně zářící za těma úžasně modrýma očima. Ale po bitvách na posledním serveru, bitvách v Netheru, Gameknight konečně přijal, že toto je nynější podoba jeho přítele; starý a moudrý řemeslník uvězněný v těle tohoto mladého kluka. Byl pravděpodobně nejlepším přítelem, kterého za celý život měl... no, až na jeho kamaráda ve fyzickém světě, Shawnyho.

Kéž by tu Shawny byl, aby nám pomohl.

„Pomoc!“ vykřikl někdo.

Zedník se bez rozmyšlení rozběhl, meč vytasený a připravený. Gameknight také vytáhl meč a rozkolébal se za velkým NPCččkem spolu s Řemeslníkem po svém boku. Za patami jim běžela

skupina válečníků. Gameknight zaslechl zvuk skřípějících vytasených mečů, jak se válečníci v kruhu za ním připravili na bitvu. Gameknightovu odvahu začal obepínat strach a nejistota jako mocný had, jako šupinaté tělo plné všech možných *co kdyby*, na které jen dokázal přijít. Zatímco váhavě následoval Zedníka, cítil, že ten velký had strachu pomalu dusí jeho odvahu, mačká ji a úplně ji zabíjí. Ale protože věděl, že nemá na vybranou, pevně sevřel svůj diamantový meč a rozběhl se do náruče toho nového nebezpečí.

Surovci

„Pomoc,“ vykřikl hlas znovu.

Už byli blízko.

Gameknight dokázal odhadnout, že hlas vychází zpoza následujícího pozvolného kopečku. Sprintoval kupředu, ale dával si pozor, aby nepředběhl Zedníka, nicméně i tak běžel dost rychle, aby nevypadal, že má přílišný strach. Když se dostali na vrchol kopečku, spatřili Švadlenku, která stála na vyvýšeném místě, luk v ruce, šíp založený. Jemný větřík, jenž vanul přes návrší, si hrál s dívčinými zářivě rudými vlasy a vytvářel karmínové vlnky, které se jí klenuly kolem krku a tváře. Obrátila hlavu a usmála se na Gameknighta, načež ukázala k řadě stromů a pomalu sklonila luk.

„Vedle stromů,“ řekla mladá dívka, když se uvolnila a odložila svou zbraň.

Dole u úpatí kopce uviděli mladé, štíhlé NPCčko, které stálo u paty vysoké břízy. Bílá kůra stromu svítila slabou karmínovou barvou, jak krajinu zalévalo rudé světlo úsvitu. Gameknight propátrával okolí a hledal monstra, která by mohla zaútočit, ale viděl pouze osamělého vlka sedícího poblíž, který měl kolem krku červený obojek; někdo ho zkrotil. Zedník také žádné nebezpečí nespatrił, a tak se vydal z kopce dolů k protáhlému mladíkovi, přičemž schoval svůj meč do pochvy.

„Co se to tu děje?“ zeptal se Zedník a jeho burácivý hlas se rozléhal březovým hájem.

„No... ech... povídali, že to je... hra,“ vykoktal chlapec.

„Jak se jmenuješ, synku?“ zeptal se Řemeslník, který nyní stál vedle Gameknighta.

„Říkají mi Pastýř... Pastýř,“ řekl chlapec, pak jeho oči našly Gameknighta999. „Uživateli-jenž-není-uživatelem, jseš mým hrdinou... hrdinou. Nemůžu se dočkat... dočkat, až zničíš stvůry a zachráníš... zachráníš Minecraft. Chtěl bych být takový... takový jako ty.“

To je k popukání... já jsem jenom vyděšený kluk, pomyslel si Gameknight. Nejsem hrdina.

„Pastýř se stará o zvířata,“ dodala Švadlenka, zatímco odložila luk a stanula vedle Řemeslníka. „Dohlíží na ně během noci a dbá, aby se nerozutekla. Někteří válečníci si ho dobírají, protože je menší a mladší a... jiný.“

„Moje nástroje,“ řekl Pastýř, jehož hlas zněl zahanbeně... ne, poníženě. „Mám je na... na stromě.“

Všichni se podívali vzhůru. Spatřili sadu nástrojů, jak se pohupují v koruně stromu, jako by pluly na neviditelných vlnách oceánu. U paty stromu uviděl Gameknight čtverečkové políčko, kde byla zničena tráva. Očividně tu útočníci postavili sloup z hlíny, aby se dostali na vrchol stromu, pak tam nechali nástroje a slezli zpátky, načež odstranili většinu důkazů po svém žertíku.

Za použití hnědě skvrnitých kvádrů netheritu vybudoval Gameknight řadu schodů, které vedly na vrchol stromu. Ty kvádry si s sebou přinesl z poslední bitvy v Netheru. Obrazy z toho hrozivého střetu mu vybuchly v hlavě, zatímco pokládal netherit na zem. Armáda NPCček vstoupila do Netheru, aby zachránila Řemeslníka ze spárů Malakody, krále Netheru, a doufala, že zastaví jeho armádu příšer. Neuspěli. To, že se jim podařilo

zachránit Řemeslníka, byl důvod k oslavě, ale Lovkyně, Gameknightova kamarádka a Švadlenčina sestra, při tom byla zajata. Pořád si vybavoval ten výraz na její tváři, když se pomalu vnořila do portálu, jenž vedl do tohoto serveru, zatímco se Malakodova dlouhá, slizká chapadla obepínala kolem jejího poddajného těla. Hrozný smutek v jejích očích mu říkal, aby vystřelil z luku a zabil ji; smrt byla vítanější, než se stát vězněm. Ale Gameknight neměl tolik kuráže, aby šíp vypustil... takže dovolil, aby si monstrozní král Netheru jeho kamarádku vzal s sebou, a tento zbabělý čin ho strašil na každém kroku.

I přesto, že bitvu vyhráli, se stvůrám podařilo uniknout skrz portál, který Malakoda sestavil. Gameknight a Švadlenka se za armádou vydali, nechtěli se totiž vzdát naděje na záchranu Lovkyně. Naštěstí armáda NPCček souhlasila, že se vydá za nimi. A nyní se nacházeli ve zvláštní zemi, pátrali po Malakodovi a Erebovi, dvou králích zla, v naději, že překazí jejich útok na Zdroj.

Gameknight se podíval dolů na netheritový kvádr ve své ruce a vzpomněl si na všechny ty výkřiky z jejich poslední velké bitvy... všechnu tu bolest... všechnu tu hrůzu. Rodiny byly rozvráceny a životy zmařeny... a... Lovkyně...

Z těch vzpomínek se Gameknight otrásl. Odvrátil pozornost od děsuplných vzpomínek a namísto toho položil poslední kvádr, čímž dokončil řadu schodů. Pak mávl na Pastýře, aby si vzal své věci zpátky.

Mladé NPCčko vyběhlo po schodech do koruny stromu a sebralo své náležitosti, pak seběhlo zpátky a po Gameknightovi999 vyslalo zářivý úsměv.

„Děkuju... děkuju ti, Uživateli-jenž-není-uživatелеm,“ řekl s úsměvem Pastýř.

Gameknight zamručel, pak vytáhl svůj krumpáč a začal vykopávat kvádry, které před chvílí položil.

„Co se tu stalo, Pastýři?“ zeptal se Řemeslník.

„No, ostatní... ostatní řekli, že si chtějí zahrát... se mnou hru,“ vysvětlil Pastýř. „Řekli, že ze mě udělají... udělají jednoho z nich... z nich. Že budu jako... jako oni, válečník.“ Hubený kluk obrátil tvář ke Gameknightovi. „Já dokážu bojovat s příšerama. Umím používat... umím používat své...“

„Synku, na boj jsi ještě moc mladý,“ odsekl Zedník. „Každopádně, tvým úkolem je starat se o stádo. To je to, co musíš dělat. Nebudeš bojovat, jsi moc malý.“

„Ale...“

„Bez diskuse!“ nakázal Zedník.

Řemeslník položil Zedníkovi ruku na rameno, aby ho uklidnil, pak se obrátil zpátky k Pastýřovi.

„Pastýři, pokračuj ve svém příběhu.“

„No... válečníci mi řekli, abych si vyhodil všechno... všechno z inventáře. Zkouška měla proběhnout bez jakýchkoli nástrojů... nástrojů. Takže jsem vyhodil... vyhodil všechno a zavřel jsem oči... oči... a čekal jsem. Byl jsem tak vzrušený, že mě konečně přijmou... přijmou mezi sebe. Myslel jsem, že konečně... konečně budu mít kamarády a budu jedním z... nich. Ale zanedlouho... jsem uslyšel smích.“ Pastýřův hlas ztratil na síle, jako by znovu prožíval to ponížení. „Když jsem otevřel... otevřel oči, vojáci byli pryč. Všechny moje... všechny moje věci byly na... na stromě. Viděl jsem, jak válečníci stojí... stojí na tom kopci a smějou... smějou se mi.“

Pastýř se otočil a pohledem se střetl s Gameknightem. Ten si vůbec poprvé povšiml chlapcových očí; jedno bylo bledě zelené,

druhé modré v barvě chladné oceli. Vystávaly proti zašmodrchané kšticí uhlově černých vlasů a zdálo se, že se noří přímo do Gameknightovy duše. Bylo to, jako by Pastýř nějakým způsobem dokázal vidět do Gameknighta a věděl, že Uživatel-jenž-není-uživatelem sám prožil to stejné již mnohokrát: jak měl knihy položené na basketbalové obruči, oběd na vrchu šatní skříňky, boty přehozené přes dveře... Gameknight díky surovcům ze školy zažil to samé již mnohokrát a nyní k tomu docházelo i zde, v Minecraftu.

To Gameknighta999 naštválo... a rozesmutnilo.

Proč mě ti surovci prostě nenechají... nás nenechají na pokoji? Jaká zvrácená osoba může mít radost z utrpení někoho jiného?

A pak Gameknight zde v Minecraftu našel odpověď. Erebus, ten měl radost z Gameknightova utrpení a pravděpodobně měl radost i z utrpení Lovkyně... pokud byla stále naživu. Erebus pro Gameknighta představoval stejného agresora, jakým byli pro Pastýře válečníci.

To už se ale na vrchu kopce shromáždila skupina vojáků, mnoho z nich se pochechtávalo a ukazovalo si na Pastýře. Gameknight slyšel jejich poznámky, neboť jejich slova k němu zavál chladný ranní vzduch.

„Proč mluví takhle?“ zašeptal jeden z vojáků nepříliš tiše.

„Řekl bych, že má něco s hlavou,“ odpověděl jiný. „Však víš...“

„To je Vepříkář,“ řekl další a svým mečem ukázal na Pastýře. „Stará se o zvířata a spí s nima. Lidi říkají, že je blázen... nebo hlupák... nebo obojí.“

„HEJ,“ vykřikla Švadlenka, která začala být rozlícená. „Jmenuje se Pastýř a není hloupý. Je jen jiný než vy, to je celé.“

Vojáci se rozesmáli.

Švadlenka došla ke Gameknightovi a trochu ho pošouchla, jako by očekávala, že něco vojákům řekne.

„Co?“ zeptal se.

„To jim nic neřekneš?“ zamručela mladá dívka.

Gameknight se podíval na válečníky na kopci, jejichž úsměšky mířily na vytáhlého kluka. Přineslo mu to tolik vzpomínek na to, jak byl on sám šikanován: spolčování se, nevinné ústrky, občasné stoupnutí na nohu... a když si Gameknight pomyslel na všechno to šikanování, které utrpěl na škole, vrátil se mu zpátky všechny pochyby a nejistota. Chtěl se prostě ztratit. Náhle ho hranatý loket dloubl do žeber a jeho to úsečně vytrhlo z transu.

„Takže?“ zašeptala Švadlenka.

„Ech... jo,“ vykoktal Gameknight. „Éééé... běžte obhlédnout tábor, jestli tu nejsou nějaké stvůry.“

Vojáci se znovu zasmáli, mrskli po mladíkovi pár dalších hanlivých slovních granátů, načež odešli, aby udělali, co Uživatel-jenž-není-uživitelem nakázal.

Pastýř sklopil pohled k zemi, jakmile se po něm Zedník podíval. Kráva stojící poblíž zvedla hlavu a zabučela, čímž přitáhla Pastýřovu pozornost. Pastýř se odvrátil od velkého NPCčka a pomalu vykročil ke krávě, položil jí ruku na velkou hranatou hlavu a pohládl ji po čumáku, aby zvíře uklidnil. Pak se vydal do temnoty a kráva vyrazila poslušně za ním.

„Musím se postarat... o zvířata,“ mumlal si Pastýř pro sebe, zatímco odcházel pryč. Zjevně se okamžitě z předchozího incidentu oklepal.

Celý incident v Gameknightovi999 probudil hrozné vzpomínky. Nespočetněkrát ho surovci nacpali do šatní skříňky nebo ho zvedli a posadili do odpadkového koše, zavřeli jej na dívčí

záchodky... myslí mu probíhalo mnoho incidentů jako stále se vracející noční můra. Nesnášel šikanu na škole. Jen protože byl Gameknight menší než ostatní děti, možná trochu jiný, zdálo se někomu správné, aby si ho ti kluci dobírali. Nenáviděl je.

Proč jsem nezastavil ty vojáky, aby si přestali dělat legraci z Pastýře? pomyslel si Gameknight.

Gameknight se podíval na Řemeslníka, pak na Švadlenku, přičemž se vyhýbal jejich očím a soudícím pohledům. Povzdechl si a podíval se k zemi, celý zahanbený. Pastýřův hlas byl slyšet přes celý tábor, jak mluví ke zvířatům, aby se shlukli k sobě, a pak je popoháněl do středu tábořiště.

„No tak,“ řekl Řemeslník. „Měli bychom s touhle armádou zas vyrazit. Potřebují vidět Uživatele-jenž-není-uživatелеm, jak stojí v čele jako hrot kopí.“

Hrot kopí... ha, to je teda k smíchu, pomyslel si, ale věděl, že tu roli musí sehrát. Povzdechl si a rozběhl se do středu tábořiště, Švadlenka už byla tři kroky před ním. Jak běžela, její divoké rudé vlasy za ní vlály jako tekuté plameny a Gameknightovi to připomnělo její starší sestru, Lovkyni.

Doufám, že jsi pořád naživu, Lovkyně, pomyslel si pro sebe; pak se zachvěl, protože ho pocit viny, že se nepokusil o střelu, která mohla jeho kamarádku zachránit – když měl tu možnost – srazil na kolena... opět.

Malakoda

Erebus se rozhlížel po krásné krajině; vysoké zelené stromy, zvlněné pole svěží trávy a vzdálené majestátní hory... Z té scenérie se mu dělalo nevoľno. Podzemí bylo správné místo k životu, ve stínech a dutinách jeskyní a tunelů, ne v této žalostně barevné krajině. Ten pohled mu obracel žaludek naruby.

Král endermanů se odvrátil od krajiny a vrhl pohled na rozsáhlou armádu příšer, která se táhla za ním. Plahočili se napříč serverem a hledali spojence, kteří by jim pomohli v jejich úkolu zničit Zdroj. Erebus se usmál, když se podíval na ten obrovský počet tvorů, jež ho následoval. Brzy budou všichni plnit jeho rozkazy... ale ještě ne. Vedle něj se vznášel obrovitý ďas Malakoda, král Netheru a velitel této armády... dočasně. Jeho bledé, jako kost bílé maso mělo ve světle vycházejícího slunce téměř narůžovělý nádech. V tomto světle Erebus jasně viděl skvrnité jizvy, které jako pepř zdobily kůži netvora. Ale jizvy, které připomínaly slzy pod těma hněvivě rudýma očima, vypadaly ze všech nejvýrazněji. „Na co to koukáš?“ vybuchl Malakoda, jeho zvučný, burácivý hlas se mísil s vysokými, kočičími zvuky.

„Na nic,“ odvětil Erebus a vložil do toho všechny zbytky falešné upřímnosti, které dokázal vyplodit. „Jen obdivuju vaši výsostnost... pane.“

Král Netheru zavrčel a od temně rudého endermana odvrátil pohled.

Vedle Malakody byl jeho generál, jeden z chřadlivých kostlivců. Temný kostěný tvor seděl na hřbetu obrovského pavouka; jezdec na pavoukovi, jak byl nazýván v Minecraftu. Podobal se svým overworldským příbuzným, byl to tvor tvořený pouze kostmi, ale chřadliví kostlivci byli stínově černí, jako by byli právě vytlačeni z popela dávno zhašeného ohniště, oproti bělostně bledým kostlivcům z Overworldu. Většina chřadlivých kostlivců nosila jako svou zbraň meč, ale tento třímal očarovaný luk, úlovek, který sebral jejich rukojmí. Stvůra otočila své tělo, takže seděla nazad a zírala na jejich vězeňkyni z řad NPCček.

„Ještě jednou, díky ti, vesničanko, za tak hezký luk,“ řekl chřadlivý kostlivec škrobavě chřestivým hlasem, který zněl, jako by o sebe skřípěla celá hromada kostí a nějakým způsobem vytvářela tóny, které se zformovaly do slov. „Oceňuju, že mi dáváš svolení jej používat. Nemyslím si, že jsem kdy zabil NPCčko takhle fajnovou zbraní. Nemůžu se dočkat, až proženu šíp tvým posvátným Uživatelem-jenž-není-uživatелеm. Je to budižkničemu. Bude příhodné, že ho zabije zbraň, kterou vyrobila a vylepšila jeho vlastní kamarádka; jak úžasně ironické.“

„Přestaň žvanit,“ odsekl Erebus. „Unavuje mě poslouchat tyhle bezduché bláboly z tvé kostěné pusy.“

Erebus najednou zmizel a teleportoval se vedle generála chřadlivých kostlivců; pavouk, na kterém kostlivec jel, sebou rychle cuknul do strany, jak ho vyděsila jeho náhlá přítomnost. Ten náhlý pohyb málem shodil chřadlivého kostlivce z jeho černého chlupatého těla.

„Podívej se na ni,“ rozkázal Erebus kostlivci.

Pak zvedl své protáhlé paže. Temná červeň Erebovy kůže vystávala proti kouřově černým kostem kostlivce. Uchopil jeho hlavu a otočil mu jí, aby se podíval přímo na jejich vězeňkyni,

Lovkyni. Držel ji jeden z Malakodových ďasů, devět hadovitých chapadel se jí pevně obtáčelo kolem těla. Bledé, krychlovité tělo monstra se vznášelo nad zemí, jeho dětská tvář se dívala přímo před sebe. Jako u každého ďasa bylo jeho tělo poseté šedými jizvami, které se zarývaly hluboko do jeho těla, a nejvýraznější byly ty pod očima. Jizvy ve tvaru slz vyvstávaly na jeho mladém a hrozivém obličeji; trvalé znaky smutku a hanby z dob dávno minulých. Nad těmi směšnými slzami se Erebus rozesmál, což přitáhlo pohled Malakody, krále Netheru. Malakodův pohled přiměl všechny stvůry kolem se trochu narovnat, jejich tváře byly zasmušilé a plné odhodlání. Toto byla Malakodova armáda a jeho válečníci... prozatím.

Erebus trochu zmáčkl kostlivcovu hlavu a pokračoval.

„Podívej se na oči toho NPCčka. Vůbec ji neděsíš, neoslubuješ jejího ducha ani nenahlodáváš její vůli v životu. Všechny ty bezcenné posměšky ji akorát plní ještě větším hněvem.“

Erebus pustil kostlivcovu hlavu a teleportoval se vedle Lovkyně, přičemž jej obklopovala mlha nachových částic. Natáhl ruku a pohladil ji po jejích dlouhých, vlnitých, rudých vlasech, jeho lepkavá černá ruka jí přejížděla přes tvář. Lovkyně se snažila odtahnout, zhnusená tím dotykem, ve tváři výraz odporu.

Erebus se zasmál a jeho charakteristický endermanský chechot se roznesl do okolí. Lovkyně sebou trhla.

„Vidíš, výhrůžky na tohle NPCčko neplatí, ani výhrůžka bolesti nebo smrti.“ Erebus se obrátil, aby se ocitl tváří ke kostlivčímu generálovi, a pokračoval. „Znám tohoto tvora a vím, čeho se bojí. Není to bolest, agónie ani výhrůžky.“

„Nevíš nic, endermane,“ odsekla Lovkyně a hněv v ní doslova kypěl.

„Vím všechno, co se o tobě vědět dá,“ řekl Erebus, „aspoň ty důležité části. A hlavně, vím, čeho se skutečně bojíš.“

„Jo, a co to teda je, endermane?“ kontrovala Lovkyně.

„Klec.“

Lovkyni v šoku spadla čelist a po tváři jí stekla jediná slza.

Erebus se znovu zachechtal, odvrátil se od ní a podíval se na chřadlivého kostlivce.

„Vidíš, kostlivče, jestli chceš zlomit něčího ducha, musíš vědět, co ho skutečně děsí. Tohle NPCčko tady se děsí zbytečného života a zbytečné smrti. Bojí se, že až umře, svět půjde dál a ona nezanedchá v Minecraftu jedinou stopu. Zničili jsme její vesnici, její rodinu, všechny, které znala, a teď umře v naší společnosti, aniž by měla vliv na cokoli nebo kohokoliv. Bude to, jako by nikdy neexistovala.“ Znovu se zachechtal a vrhl po Lovkyni podivný zubatý úsměv. „Tohle NPCčko se bojí zapomnění.“

Lovkyně se zachvěla a další hranatá slza jí pomalu stekla po jejím špinavém obličej, načež odvrátila od temné stvůry pohled.

„Teď přestaň žvanit a jdi zkontrolovat zvědy,“ rozkázal Erebus.

„Ještě ne,“ zaburácel Malakodův hlas z čela zástupu. „Já tu velím a já budu říkat svým generálům, co mají dělat.“

Velíš tu... prozatím, pomyslel si Erebus.

„Samozřejmě, Vaše Veličenstvo,“ řekl Erebus.

Král Netheru se zadíval na endermana, jeho chapadla sebou cukala, pak pokračoval. „Generále, běž na obhlídku a ujisti se, že je všude bezpečno – a přestaň s tím popichováním vězeňkyně.“

„Ano, pane,“ vysekl generál, načež se obrátil a vymanévroval s pavoukem z formace směrem k okraji armády.

Erebus vrhl k Lovkyni další úsměv, pak se teleportoval na čelo zástupu a v mžiku se objevil vedle Malakody, čímž na okamžik krále Netheru vyděsil.

„Přestaň se teleportovat přímo vedle mě,“ pronesl Malakoda, v hlase citelné podráždění. „Nesnáším, když to děláš.“

„Omlouvám se, Vaše Nejvyšší Jasnosti, to jsem si neuvědomil,“ řekl Erebus, na temném obličejí pokrivený úsměšek. Když úsměv vyhnal z tváře, obrátil se k řasovi. „Dokážeš ho vycítit?“

Malakoda na chvíli zavřel své krvavě rudé oči, pak je otevřel.

„Ne, necítím nic. Ty ano?“

„Ano, pořád cítím Uživatele-jenž-není-uživatелеm, ale jen slabě,“ odpověděl Erebus a jeho pisklavý hlas byl tichý, slova určená jen pro Malakodovy uši. „Tento nový server je zvláštní. Dějí se tu věci, které jsme neočekávali, počínaje touhle.“ Erebus ukázal směrem k bledě rudému slunci, které se zvedalo nad obzorem. „Hned, jak jsme prošli portálem z Netheru, jsem viděl, že změnilo barvu z normální žluté na bledě rudou. Někteří mí zombíci a kostlivci začali hned, jak jsme prošli portálem, hořet, protože byli vystaveni slunečnímu světlu, ale pak plameny zmizely, jakmile slunce zčervenalo. Co si myslíš, že to způsobilo?“

„My,“ řekl Malakoda hrdým hlasem, jako by tomu všemu rozuměl. „Naše přítomnost způsobila proměnu tohoto serveru a potřísnila slunce, které se zbarvilo z běžné jasně žluté na nynější bledě rudou. A brzy, až najdeme Zdroj, ho zničíme a způsobíme změnu všech úrovní serverů.“

„Tím myslíš, že způsobíme zničení všech serverových úrovní.“

„Ovšem,“ odpověděl Malakoda. „Co by mohlo být dokonalejší? Pak projedeme Branou světla do fyzického světa a ukážeme těm ubohým uživatelům, jak vypadá skutečný strach, až jim zničíme

jejich svět a přivlastníme si ho. Fyzický svět, jemuž vládnou stvůry Minecraftu... to je téměř poetické.“

Ještě víc poetické bude, až tě zničím a chopím se vlády nad touto le sebrankou, pomyslel si pro sebe Erebus a na tvář se mu vrátil křivý úsměv.

„Nad čím se usmíváš?“ zeptal se Malakoda.

„Ale nic, jen si představuju, co jsi popsal,“ lhal Erebus.

Erebus se na chvíli odmlčel a podíval se na krajinu před sebou. Před očima se jim doširoka rozkládala tajga; krajinu pokrývaly vysoké borovicové stromy vypínající se vysoko do nebe. Žírné lány trávy vyplňovaly prostor mezi jehličnany, zvlněné kopce byly poseté barevnými skvrnami rudých a žlutých květín. Zpoza stromů a křovin občas vystrčili hlavu bílí chundelatí vlci, jejichž hravý štěkot se nesl do okolí; byla to hrozivá scenérie.

Jak mohou tahle NPCčka snést pohled na takové strašné místo, natož v něm ještě žít? pomyslel si Erebus. *Dejte mi pěknou jeskyni, temnou a vlhkou, možná s potůčkem nebo dvěma lávy; to by bylo krásné.*

Když se otočil, aby se podíval za sebe, uviděl Erebus, že za dvěma vůdci kráčí armáda, zlovorná přehlídka monster z Overworldu a Netheru, která je zcela soustředěná na jedinou věc – zničit Minecraft. Do dálky se táhla černá, nemocně vypadající cesta, která označovala, kudy rozzuřená horda prošla, jak jejich odporná nechut ke všem živým bytostem zjizvila zemi. Erebus viděl, že černá cesta se táhne do dálky, ale pomalu mizí, jak se země postupně přizpůsobovala této zlomyslné nenávisti vycházející ze stvůr. Zjizvená cesta pomalu vybledala do popelavě šedé, zatímco dál kráčeli Minecraftem, a jejich přítomnost byla stále hůře znatelná.

Dobře, pomyslel si Erebus.

Nechtěl poskytnout Uživateli-jenž-není-uživatелеm žádné vo-
dítka, aby mohl stopovat jeho armádu. Erebus se otočil směrem
dopředu a prohlížel si blížící se řadu stromů, za nimiž následo-
valy hory.

„Takže víš, kde jsou?“ zeptal se Erebus Malakody stále ztiše-
ným hlasem.

Král Netheru zlostně shlédl na Ereba, jeho chapadla sebou
cukala, jako kdyby na něco čekala.

„No jo... pane, víš, kde bychom našli ty tvory, kteří si říkají
stínoví řemeslníci?“

„Až se dostaneme blízko, budu to vědět tak jistě, jako znám
sám sebe,“ odvětil Malakoda, v hlase nucený výraz sebejistoty.

„Takže jinými slovy, ne, nevíš, kam to jdeme.“

Z řasy vyšel podrážděný kočičí zvuk, oči mu rudě zaplály
a jizvy ve tvaru slz pod jeho očima téměř začaly svítit, jak jeho
hněv vyplul na povrch.

„Stínoví řemeslníci ke mně přišli, když jsem byl v zemi snů,“
řekl Malakoda. „Řekli mi, že nám pomůžou zničit Minecraft, a já
jim věřím. Naše nové spojence najdu, až budu připraven je najít.“

„Já dokážu tyhle stínové řemeslníky najít se svými endermany
rychleji, než když budeme jen takhle putovat nazdařbůh,“ holedbal
se Erebus. „To by byl plán, který by měl v sobě trošku příslibu,
na rozdíl od tohoto bezcílného plahočení. Ukrátí nám to naši
výpravu a rychleji nás dostane do fyzického světa.“

Z Malakodových chapadel začala planout ohnivá koule, jeho
oči byly nyní jako dva rubínové lasery. Erebus věděl, že tentokrát
popíchl toho bláhového řasy až moc.

„Pane,“ dodal Erebus rychle, doufaje, že zkrátí příval jeho
hněvu, „bylo by nám potěšením posloužit velkému králi Netheru

v tomto úkolu, a jistě to byl výborný nápad, který velký Malakoda vymyslel. Můžeme najít stínové řemeslníky a podat vám o tom zprávu, pokud je to vaše vůle. Stínoví řemeslníci vědí, jak najít Zdroj, a bude nám potěšením je pro vás nalézt.“

Erebus krotce sklonil pohled k zemi a viděl, že se ohnívá koule v chumlu svíjejících se chapadel pomalu zmenšuje, oranžová zář planoucí sféry temněla, dokud světlo konečně nepohaslo.

Malakoda se zastavil a vznesl se do vzduchu, mimo dosah paží druhých. Pak se obrátil a zadíval se dolů na endermana. Jeho oči byly jasně rudé a planuly hněvem.

„Endermane, bereš na sebe mnohá rizika,“ zaburácel Malakoda, jeho hlas se rozléhal v ozvěnách krajinou. Otočil se a podíval se na početný zástup příšer, pak se obrátil zpět k Erebovi.

„Rozhodl jsem se, že endermanové vyhledají stínové řemeslníky,“ zaburácel Malakoda a jeho hlas se nesl krajinou. „Endermanové... moji endermanové,“ zadíval se dolů na Ereba a usmál se, „jděte a najděte stínové řemeslníky, pak podejte hlášení MNĚ.“ Poslední část zdůraznil vyjícím, kočícím zvukem. „Nevracejte se, dokud je nenajdete... teď JDĚTE!“

Erebus se zadíval přes armádu vysokých endermanů, kteří se vypínali nad zbytkem hordy příšer a kývl na své endermany hlavou. A v okamžiku všichni ti temní tvorové zmizeli, přičemž po sobě zanechali mrak fialové mlhy, která se rychle rozptýlila.

„Mohl bych navrhnout,“ řekl Erebus s nezbytnou poddajností v hlase, „zda byste nechtěl poslat Uživateli-jenž-není-uživatелеm malé překvapení? Aby dostal na vědomí, kdo tu skutečně vládne.“

Malakoda zamručel a zadíval se na svého jezdce na pavoukovi. Král Netheru na generála kývl, pak se odvrátil, aby se znovu zahleděl k vzdáleným horám. Generál se vydal ke skupině jezdců

na pavoucích a promluvil ke stvůrák tichým, kostlivčím hlasem. Obrovští chlupatí pavouci se poté oddělili od konvoje a zamířili na chvost; bělostně bledí kostlivci se pohupovali sem a tam, jak se pavouci sunuli pryč, luky natažené a šípy založené. Chřadlivý kostlivec sledoval své overworldské bratrance, jak se vydávají za svou kořistí, pak se vrátil po bok Malakody.

„Nevrátí se, dokud nezajmou nebo nezabijou Uživatele-jenž-není-uživitelem,“ nahlásil chřadlivý generál.

Král Netheru zamručel, zatímco sledoval, jak postradatelní válečníci mizí za kopcem, pak se obrátil k Erebovi. Velký ďas se vytasil s velkým zubatým úsměvem, jako by to byl on, kdo přišel s tímto plánem.

Jak dlouho budu muset snášet tohohle pitomce? pomyslel si Erebus, když vzhlédl k Malakodovi. Chystal se teleportovat pryč, aby se podíval po těch hloupých stínových řemeslnících, ať už byli kdekoliv, když tu se jeden enderman vrátil zpátky a zhmotnil se hned vedle něj.

„Proč ses vrátil?“ zahřměl Malakoda. „Dostal jsi nařízeno najít naše spojence a nevracet se, dokud se ti to nepovede. Proč jsi tady?“

Uvnitř chumlu chapadel visících pod králem Netheru se začala tvořit ohnivá koule.

„Pane, našli jsme je,“ ohlásil enderman pištivým hlasem.

Erebus se uchechl a vysloužil si nahněvaný pohled Malakody, který nechal ohnivou kouli pohasnout.

„Kde jsou?“ zaburácel ďas.

„Vepředu,“ odvětil temný tvor. „U úpatí toho skalnatého vrcholku před námi.“

Enderman ukázal svou dlouhou, temnou paží k hoře, která se vypínala před nimi, její vysoký zubatý vrcholek svou velikostí

zahanboval stromy, které stály u jeho úpatí. Hora vypadala zvláště, jakoby nemocně; její povrch nekrášlilo nic živého. Nebyla tam tráva, žádné rostliny... nic. Jediná věc, která tam vyvstávala, byly bezlisté tvary stromů, které vyhlížely sešle a mrtvě; jejich holé větve se v křivých úhlech natahovaly do vzduchu.

„Tamta hora?“ zeptal se Malakoda.

Enderman přikývl. „Ten podivný stínový řemeslník nám řekl, abyste přišli k hoře a vstoupili do velkého tunelu, který je vykopán u její základny.“

„Jak jsem si myslel,“ dodal král Netheru.

Hlupák, pomyslel si Erebus a pro sebe se zachechtal.

„Kde je zbytek tvých druhů?“ zeptal se Malakoda endermana.

„Teleportovali se napřed, aby zajistili oblast.“

„Výborně,“ odpověděl Malakoda. „Aspoň je tu jeden enderman, který má trochu rozumu.“

Erebus se jen usmál.

Malakoda se otočil a vznesl se vysoko do vzduchu, aby shlédl na svou armádu.

„Před námi je náš cíl,“ zaburácel a jeho hlas se nesl krajinou jako hrom. „Brzy se náš tajný spojenec přidá do našich řad a tato armáda se stane největší silou, kterou kdy Minecraft poznal.“ Stvůry za pochodu zajásaly, mnoho z nich zvedlo zbraně do vzduchu. „A až budeme připravení, vrhneme se na obyvatele tohoto serveru a zničíme je, díky čemuž zůstane Zdroj nechráněn. Brzy, bratři a sestry, stvůry Minecraftu zničí Zdroj a pak převezmou vládu nad fyzickým světem. Věk stvůr už téměř nadchází a běda těm, co se nám postaví na odpor.“

Další jásot.

Král Netheru slétl níž a připlul k Erebovi.

„Endermane, poté, co dostaneme zprávy od jezdců na pavoucích, chci, abys vyslal některé z tvých overworldských stvůr, aby našly a vzaly si Uživatele-jenž-není-uživatelé do parády. Vyšli taky několik mých prasečích zombíků. Chci, aby měl na paměti, že tu pořád jsme... rozumíš?“

Erebus přikývl.

„Kde je můj generál z řad prasečích zombíků!“ zaburácel Malakoda.

Jakýsi prasečí zombík oděný do zlaté zbroje vykročil vpřed, jak břitva ostrý meč v natažené ruce. Jak meč, tak zbroj pableskovaly magickými silami a vrhaly do okolí duhově modrý svit. Erebus si povšiml, že tato stvůra je větší a vyšší než ostatní tvorové Netheru. Pohybovala se s plynulou ladností, která byla na zombíka nečekaná, její pohyby připomínaly dravou kočku; opatrné, vypočítavé, nebezpečné.

Musím si na tohle tvora dávat pozor, pomyslel si Erebus. Mohl by představovat hrozbu.

„Generále,“ řekl Malakoda. „Najdi mého nepřítele a předej mu vzkaz tím tvým zlatým mečem, který si navždy zapamatuje.“

Zombík vyslal na svého velitele tajuplný, zubatý úsměv, pak zamručel na srozuměnou a vydal se za svou vlastní jednotkou.

Erebus se poté teleportoval ke svým chřadlivým velitelům. Rychle jim vysvětlil, co Malakoda chce, a pak se vrátil po bok krále Netheru.

„Mí válečníci udělají, co žádáš,“ řekl Erebus, zatímco sledoval, jak se stvůry Overworldu pomalu odlupují od zbytku armády.

„Výborně,“ řekl Malakoda tiše, pak zvýšil hlas na svou běžnou burácivou úroveň. „Nyní, mí přátelé, rychlým pochodem kupředu, k našemu cíli.“

Armáda vyrazila vpřed směrem ke skalnatému vrcholku, doprovázená Malakodovými kočičími skřeky zlovolné radosti, které se nesly do okolí.

Pastýř

Armáda se pomalu vlekla přes zvlňené, travou porostlé kopce jako mocný leviatan; rychlost NPCček byla limitována těmi nejslabšími a nejstaršími. V Gameknightovi začala kypět frustrace, neboť chtěl, aby šli rychleji, v bitvě totiž rychlost znamenala přežití, ale věděl, že nemají na vybranou. Nedávno, když stanuli proti Malakodovi v jeho planoucí říši a bojovali o samotný Nether, to byla rychlost a chytrost, co jim vyhrálo bitvu. Nyní, s touto pomalu se šinoucí přehlídkou válečníků a civilistů, nebyli ani rychlí, ani nenápadní. Jediné, co drželo jeho frustraci v mezích, byla zkušenost, kterou si ověřoval od první chvíle, co byl vtažen do Minecraftu – nikdy nikoho nenechávat za sebou. To byl důvod, proč byli zde, nejen aby zastavili stvůry Overworldu a Netheru, ale také aby zachránili svou kamarádku, kterou zajali jejich nepřátelé, Malakoda a Erebus. Jenom doufal, že Lovkyně je stále naživu.

Když sklonil pohled, uviděl, že blízko něj jde Švadlenka. Hovořila s postarší ženou, šedé vlasy jí vyvstávaly v silném kontrastu k Švadlenčiným zářivě rudým vlnkám. Při pohledu na její oblečení musela být žena v minulém životě tkadlena; bledě modrý plášť s kouřově zeleným pruhem označoval její minulou profesi. Nyní pravděpodobně sloužila jako kuchařka nebo krejčová pro armádu; všichni sehrávali svůj part, aby zachránili Minecraft.

Zatímco je Gameknight sledoval, Švadlenka zachytila jeho pohled. Hřejivě se na něj usmála a vydala se k němu. Shlížeje dolů

ze svého koně, cítil se špatně, že jel sám, zatímco ostatní jezdcí měli s sebou na koni druhého a někdy i třetího spolucestujícího. Ale Zedník s Řemeslníkem trvali na tom, aby Uživatel-jenž-není-uživatelem jel sám.

„Bylo by nevhodné, aby někdo tak důležitý jako Gameknight999 nechával někoho jiného svézt,“ řekl Řemeslník. „Každý na tebe musí pohlížet jako na svého vůdce, který jede sebejistě proti svému nepříteli. To ostatním dodá kuráž... a naději.“

Gameknight se pokusil něco namítat, ale Řemeslník byl paličatý stejně, jako byl i moudrý.

„Vypadáš ztracený v myšlenkách,“ řekla Švadlenka, zatímco se blížila.

To navrátilo Gameknighta zpět do přítomnosti.

„Jen tak přemýšlím,“ odvětil.

Usmála se a hřejivá záře kolem jejího obličeje mu připomněla jeho vlastní sestru. Chyběla mu. Gameknight se rozhlédl po krajině a obdivoval se barevné scénérii. S modrou oblohou kontrastovaly zelené zvlněné kopce. Barevné květiny posévaly zelené kopce jako cukrovinková posypka na kopečcích smaragdové zmrzliny. Nad hlavou jim plula velikánská hranatá oblaka, vždycky od východu na západ; takto Gameknight dokázal snadno odhadnout, kterým směrem míří. I když bledě rudé slunce dodávalo všemu narůžovělý odstín, bylo to pořád nádherné. Bílá oblaka a temně modré nebe představovaly polevu na tom pestrobarevném dortu, všechny stíny a barevné tóny se přidávaly do reje barev, který musel ocenit i ten nejprísrnější člověk. Jeho sestře by se to moc líbilo. S její láskou k umění a barvám a tvořivosti by se tu cítila jako doma... a pravděpodobně by se rychle skamarádila se Švadlenkou.

I když jsem rád, že tu teď nemusíš být, moje malá sestřičko, pomyslel si pro sebe.

Nechtěl, aby musela pozvednout meč a bojovat se stvůrami, aby si zachránila život. Gameknight odmítal připustit, aby k tomu došlo... *Nikdy!*

Otočil se, aby se rozhlédl po své armádě, a zachytil pohled Pastýře. Zdálo se, že ten zvláštní mladý chlapec neustále přitahuje urážky a posměšky některých válečníků. Zrovna teď pomáhal vytáhlý mladík jakémusi starému muži s otepí dřeva; zvedl hromádku kvádrů, které stařík pohodil na zemi, a dal si je do vlastního inventáře, aby ulehčil staříkovi jeho břímě. Gameknight viděl, jak se Pastýř usmívá, když ho stařec z vděčnosti za tu pomoc objal.

Švadlenka vzhlédla ke Gameknightovi999 a spatřila, kam se dívá, a usmála se; pak se pohledem vrátila k mladému chlapci. Poté, co se mu dostalo dalších slov díky, se Pastýř obrátil směrem k dalšímu, který potřeboval pomoc. Když nabídl pomocnou ruku dalšímu cizinci, jeho pronikavý hlas byl slyšet přes množství sunoucích se nohou.

„Gameknight nás zachrání... zachrání.“

Gameknight se rychle odvrátil, neboť uslyšel, jak se blíží.

„Pastýři, tady sem,“ zvolala Švadlenka.

„Pššš... co to děláš?“ zeptal se Gameknight tichým hlasem a slovy určenými jen pro mladou dívku. „Uslyší tě a přijde sem.“

„Švadlenko... Švadlenko,“ řekl chlapec nadšeně.

Gameknight si povzdechl.

„Uživateli-jenž-není-uživatlem,“ provolal Pastýř. „Našel jsem tě... našel jsem tě.“

„Jo... ech... tady jsem.“

„Já... já jsem tě hledal,“ řekl chlapec nadšeně.

„Hurá,“ pronesl sarkasticky Gameknight.

Švadlenka ho štípla do nohy a ušklíbla se na něj.

Jo, přesně jako moje malá sestřička.

„Buď hodný,“ řekla tichým hlasem.

Ačkoliv si Gameknight nepřál, aby za ním chlapec dolézal, byl zajímavou osobností. Se svou schopností krotit zvířata byl Pastýř ve své profesi přirozeným talentem, jeho jméno odráželo jeho účel v Minecraftu. Dokázal zkrotit jakéhokoli tvora, na kterého narazil, a pak jej dokázal přimět, aby ho začal poslouchat, ale pastevectví celého armádního dobytka byla pořádně náročná činnost. Bylo to příliš na jediného chlapce; proto Pastýř chodil na výpravy a hledal pomoc. Pročesával krajinu při každé příležitosti, sprátoval si smečky vlků a krotil je pomocí kostlivčích kostí. Smečka mu pomáhala hlídat zvířata a celou noc je chránila; všichni vlci byli chlapci naprosto oddaní. Nyní měl ve smečce dvanáct kusů a každým dnem se onen počet zvyšoval.

V noci Pastýř spal se zvířaty; zdálo se, že je to uklidňuje a zamezuje tomu, aby se zatoulala. Válečníci ho kvůli tomu začali nazývat Vepříkář. Někteří mu říkali Čoklíkář, to kvůli vlčí smečce, která byla, jak se zdálo, neustále poblíž, zatímco ostatní mu prostě říkali Zvíře. Pastýř se je snažil ignorovat, ale o to víc si ho válečníci dobírali, a tím víc mumlal a koktal.

„Jak je na tom stádo?“ zeptala se Švadlenka.

„Stádo se má dobře... má dobře,“ odpověděl.

Zvedl pohled ke Gameknightovi a usmál se, Uživatele-jenž-není-uživatelem tak počastoval širokým úsměvem plným zubů. Někteří válečníci poblíž spatřili ten úsměv adresovaný Gameknightovi a rozesmáli se, přičemž po něm hodili pár sarkastických poznámek. Švadlenka se otočila a zamračila se na NPCčka, ale ta

se dále posmívala; Gameknight neřekl nic. Prudce otočila hlavu zpátky a podívala se na mladého chlapce.

„Pastýři,“ řekla jemně, aby ji ostatní nemohli slyšet, „co se stalo včerejší noci, jak ti vzali ti vojáci věci a dali ti je na strom? Už se něco takového stalo dřív?“

Pastýř vrhl pohled k chumlu nedaleko stojících vojáků. Jeden z nich mávl a počastoval Pastýře zlým, výhrůžným úšklebkem plným zubů. Očividně se navzájem znali.

„Znáš ho?“ zeptal se Gameknight.

„Dřevorubec... je z mojí... mojí vesnice,“ odpověděl Pastýř, otočil se od hrubiána a podíval se zpátky na Švadlenku.

Povzdechl si, neboť mu myslí proběhly bolestivé vzpomínky.

„Ano,“ odpověděl Pastýř tiše, „takové... takové věci se staly... staly už dřív.“

„Můžeš nám o nich povědět?“ zeptala se.

„No... ech... někteří kluci ve vesnici chtěli hrát hru... hru, která se jmenuje spleef, však víte, ničit kvádry sněhu zpod jiné osoby... osoby. Když dokážete zničit kvádry sněhu zpod jiné osoby a být poslední... poslední osobou, co zůstane stát – tak jste vyhráli. No... ech... nejdřív mě pozvali, abych si zahrál.“ Jeho hlas zněl vzrušeně, jako by to znovuprožíval ve své paměti. „Byl jsem tak nadšený... nadšený, že mě vzali mezi sebe. Ostatní kluci mi nikdy... nikdy neřekli... abych hrál, ale nakonec to udělali! Nemohl jsem se dočkat, až budu mezi nima... mezi nima, a konečně budu mít nějaké... nějaké kamarády. Tak jsme začali... začali hrát, a mně se podařilo hned dostat jednoho kluka.“

Obrátil se a zadíval se na Gameknigha, na tváři výraz hrdosti. „Nechal jsem ho propadnout... propadnout sněhem dolů...“

na zem, která byla o tři kvádry níž, ale pak ti ostatní... ostatní kluci se proti mně začali... začali spolčovat.“

Pastýř se odmlčel a znovu se zadíval na skupinu vojáků, rychle vrhl pohled na Dřevorubce, pak se vrátil ke Gameknightovi a Švadlence. Jeho hlas nabral bolestný, vzdálený tón, jako by ho ta vzpomínka nějakým způsobem opět zraňovala. „Nahnali mě... nahnali mě do kouta spleef arény, kterou postavili, a pak... pak mě uzavřeli. Dostal jsem dva z nich, než mě... mě dostali, ale když pode mnou zničili kvádr sněhu, spadl jsem... spadl jsem do dva kvádry hluboké díry vyzděné... ech... dlažebními kostkami. Uvízl... uvízl jsem tam. A dřevěná lopata, kterou jsem měl, mi nijak nepomohla, abych se prokopal nahoru. Byl jsem tam uvězněný... uvězněný. Tihle kluci... tihle surovci se všichni smáli... smáli a různě mi nadávali.“

Pastýřovo spojitě obočí se zvrásnilo zuřivostí a hlas se mu zalil hněvem. „Poprvé mě nazvali Vepříkářem a pak ještě spoustou dalších... dalších jmen, potom mě tam takhle prostě nechali celou... celou noc. Nad hlavou mi postavili kvádry sněhu, aby mě nikdo nemohl vidět. Byl jsem tam celou noc a poslouchal stvůry... stvůry, které se kradly nade mnou v temnotě. Slyšel jsem, jak kolem chodí pavouci a zombíci, byli blízko... blízko, ale neviděli mě. Hrozně jsem se... bál. Ráno mě přišel táta vytáhnout... vytáhnout; jeden z nich mu musel... musel říct, kde jsem. Ten výraz zklamání... zklamání na jeho tváři byl horší... horší, než tam být uvězněný celou noc.“

Jeho hlas nabral téměř poraněný nádech. Odmlčel se, aby popotáhl a otřel si slzu z oka, pak se jal pokračovat a hlas měl čím dál víc rozzlobený.

„Říkal jsem ti, Pastýři, že si nemáš hrát s ostatníma dětma, řekl mi, zatímco mě vytahoval... vytahoval z té díry. Protože jsi jiný,